

Llach a Campllong

► La fusió de l'orquestra clàssica i la cobla ens regala una màgica nit a la cloenda del Musicant

«**Lluís Falgàs**, canela fina/madrileño de adopción/pero cuando va por la Gran Vía/se nota que es de Campllong». Jo soc l'autor d'aquesta modesta aproximació al gènere del qual **Machado** o **Martí Pol** en van fer mestratge. La intenció és el que comptava quan vaig ser encarregat de ser el fadrí del casament d'en Lluís i la **Dolors**. El lliurament del ram a la núvia exigia deixar de banda la prosa i lliurar-me a la poesia. Divendres, a Campllong, d'on en són orgullosos veïns, la Dolors i en Lluís em feren un nou obsequi i és assistir a la cloenda del Musicant d'enguany amb el superb concert «Tossudament **Llach**» de la Simfònica de Cobla i Corda de Catalunya, dirigida per **Francesc Cassú**, amb els coneguts **Manu Guix** i **Elena Gadel** com a cantants.

Anem a pams. Primer, aclarir l'origen de la rima. En Lluís Falgàs, veterà periodista parlamentari ha estat destinat professionalment a cobrir en dues llargues etapes l'actualitat informativa parlamentària. Primer al Congrés dels Diputats a Madrid i després al Parlament de Catalunya. En totes dues institucions s'ha guanyat el respecte per la seva feina i actuació independent però també pel seu caràcter i bonhomia. Un destacadíssim president de grup polític a la cambra catalana em va dir que si un dia es fes un inventari definitiu de la institució, caldria posar-hi en Lluís com un element fix, perquè sense ell no s'entendria el dia a dia parlamentari. Temps abans, a Madrid, passava el mateix perquè quinze anys després encara els policies es quadren quan entra al palau de la Carrera de San Jerónimo i els conserges el deixen circular lliurement pels passadissos mantenint-li un antic privilegi. Ara bé, quan anava per la Gran Vía madrilenya amb una Vespa matrícula de Girona i l'aturava un guàrdia per un gir dubtós, sempre quedava clar que ell era de Campllong. Qui sap si es ell, amb els seus antecedents, la clau de volta d'un

PERE DURAN

El concert a Campllong.

darrer intent d'entesa Catalunya-Espanya.

No és artificial la connexió Falgàs-Lluís Llach, primer perquè em consta que sovint esmorzen de bon matí a la cafeteria del Parlament de Catalunya. Diverses fonts em diuen que un dels diputats més complidors de les seves obligacions és en Lluís Llach, cap de llista per Girona de Junts pel Sí. D'altra banda, perquè quan Lluís Llach actuava a Madrid, cosa que durant un temps succeïa pràcticament un cop per any, l'anàvem a veure, a vegades al Teatro Albéniz, altres al Círculo de Bellas Artes i en Falgàs sempre feia per saludar-lo un cop acabat el recital. Un cop ens trobarem hores abans d'una actuació a la cafeteria de l'Hotel Suècia, on ell s'hostatjava i rebia alguns dels fidels seguidors que tenia a la capital, absolutament incondicionals (a vegades antics trotskistes reconvertits en diputats del PP). Ho recordo perquè es va produir una anècdota simpàtica en trobar-nos

i jo ser presentat, quan en Llach li va dir a en Falgàs «potser que ara ens poséssim a parlar en gironí». El noi de Verges.

Era el primer cop que jo veia actuar la Simfònica de Cobla i Corda de Catalunya, que no és senzillament la suma de La Principal de la Bisbal amb un bon grapat de joves músics clàssics. Primer perquè del que es tracta és de substituir determinats instruments d'orquestra clàssica per altres propis de la cobla com la tenora, el tible, el flabiol o el fiscorn. En segon lloc, perquè no hi ha partitures o arranjaments existents que valguin, sinó que han de ser fets de nou. D'aquesta tasca se n'encarrega el jove músic d'Arenys resident a Los Angeles **Adrià Barbosa** i el mateix director de la simfònica, que ho és també de la Principal de La Bisbal, **Francesc Cassú**. Té 51 anys i en porta 25, és a dir, mitja vida, essent el director de la més emblemàtica de les nostres cobles. Porta velocitat per superar el mític **Conrad Saló** que ho fou de 1935 fins a 1977, fins que fou substituït pel mestre **Josep Cassú**, precisament el seu pare.

Com va dir encertadament durant el concert, aquest no necessita programa de mà perquè tothom coneix les cançons de Lluís Llach. Un gran artista arriba al seu màxim quan es pot fer un concert sencer només amb els seus grans èxits. Això ho té Lluís Llach, un cantautor però sobretot un extraordinari músic. Les seves cançons perduren i les adapten i canten nous grups i cantants. L'esplendor sonora de la simfònica, l'emotivitat que dona la tenora i els altres instruments de cobla, la veu de l'Elena Gadel i Manu Guix al servei de les cançons ens van donar moments memorables. En guardo un bon record, crec que també la majoria d'assistents. Entre ells, el mateix **Carles Puigdemont**, president de la Generalitat de Catalunya. Com poden suposar, la catalanitat surava pels quatre cantons a la plaça de l'Església de Campllong, amb una projecció de l'estelada al campanar mentre tocaven les campanes i la simfònica interpretava *Els Segadors*. Com li dic a un amic meu de Madrid, «en estos pueblos no hay independentistas, simplemente ya son independentes».

EL BOULEVARD

ARMES

APUNT FINAL

Jordi Arbonès (Nif)

ESCRITOR

Representa que els catalans som mala gent. Ens manifestem amb banderes i ens expressem en contra de la hipocresia del poder. Som una societat que malgrat la dreia i l'esquerra tradicional i resclosida, funciona per si mateixa. A ningú no li agrada que l'associacionisme català sigui viu i reivindicatiu. I la culpa és de la televisió. A Barcelona i a Girona s'han fet manifestacions potents i en contra de la guerra. Quina guerra? La que era una mentida. La d'Afganistan, l'Iraq i, ara, Síria. Qui ven armes? Els morts són efectes col·laterals. Guanya la indústria d'armament. Qui són? Venen armes. Antiga indústria. Mirem la Guerra freda. A cada costat, tant al comunisme, ara pacifista, o al capitalisme, es venien armes. Sempre, però, en països intermedis. Armes a Angola o al Nepal. Revolució de comunistes que ara se l'agafen amb paper de fumar. Què en queda d'això? On ha anat a parar la revolució armada i marxista? Morts i morts. Qui vol un nou **Fidel Castro**? Matar gent era revolucionari. Els monàrquics defensen la venda d'armes. Cada època demanda coses diferents. L'antic paràmetre: comunisme versus capitalisme s'ha fos. Les armes actuals serveixen els nous «revolucionaris». Els que intenten crear un estat «islàmic» i en terra devastada. I l'Afganistan? País on els exèrcits occidentals havien d'alliberar les dones, sobretot. Feina bruta i encastada durant anys. Els talibans acabaran guanyant. A occident li interessa la propaganda: es bombardeja i es maten musulmans. Drons. Mentre hi hagi un exèrcit d'ocupació, ningú aconseguirà la pau. El marxisme fa anys que va perdre predicament. A qui l'interessa? I si no, pues, molt bé i adios.

«Si un dia es fes un inventari definitiu de la institució, caldria posar-hi en Lluís com un element fix, perquè sense ell no s'entendria el dia a dia parlamentari»

PER **Jordi Bosch**

OR METAL

TANCAMENTS D'ALUMINI I PVC

- Portes
- Finestres
- Verandes
- Galeries
- Protecció solar
- Mosquiteres...

Informació: 972 47 61 27 - www.ormetal.es

espígul CONSTRUCTORA

972 220 110

Truca directament al nostre assessor personal en construcció i reformes

Pl. Prudenci Bertrana, 8
17001 - Girona

625 590 828

Claus en mà. Projectes integrals

Reformes integrals.
Serveis d'interiorisme i decoració.
Acabats de qualitat i primeres marques.

espigul.com